

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatei Crăciun Alina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2015, în cauza penală privind-o pe

Crăciun Alina Filip, născută la 01 iulie 1985, originară din s. Petrovca, r-nul Sîngerei. și domiciliată în mun. Chișinău, bd. Decebal 82/2.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.04.2013 – 14.04.2014;

Instanța de apel: 10.06.2014 – 01.10.2014;

Instanța de recurs: 14.01.2015 – 03.03.2015.

Instanța de apel: 07.04.2015 – 05.06.2015;

Instanța de recurs: 06.08.2015 – 28.10.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei sect. Botanica, mun. Chișinău din 14 aprilie 2014, Crăciun A. a fost condamnată în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, la 8 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de răspunderea materială pe un termen de 3 ani.

Tot prin aceeași sentință s-a dispus încasarea de la inculpata Crăciun A. în beneficiul părții vătămate Postica E. suma de 1 550 Euro, echivalentul a 34 000 lei, cu titlul de prejudiciu material, suma de 20 000 lei cu titlul de prejudiciu moral și suma de 9 138, cu titlul de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în partea constatatoare a specificat că, inculpata Crăciun A. este învinuită de comiterea infracțiunii în perioada lunilor iunie 2011 – decembrie 2011, aceasta aflându-se la domiciliul părții vătămate Postica E., amplasat în mun. Chișinău, bd. Cuza –Vodă 18/2 ap. 47 cu care locuia la gazdă, acționând în scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuzînd de încrederea acordată, sub diferite pretexte, a dobîndit ilicit de la Postica E. bani în sumă de 34 000 lei și 1 550 euro, care în acea perioadă constituiau conform cursului oficial al BNM suma de 25 032,50 lei, bani pe care i-a însușit, prin ce i-a cauzat acesteia o daună materială considerabilă în sumă totală de 59 032,50 lei, ceea ce constituie proporții mari.

Instanța a reținut că, în drept, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 190 alin.(4) Cod penal, escrocheria, adică *dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvîrșită cu cauzarea de daune în proporții mari.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul inculpatei Barbacar A. solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpata să fie achitată din motivul lipsei componenței de infracțiune, iar acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Postică E. să fie respinsă ca neîntemeiată.

Avocatul inculpatei și-a motivat cererea de apel indicînd că, pe 22 noiembrie 2012 inculpata a fost recunoscută și audiată în calitate de martor, fiind preîntîmpinată conform art. 312 CP, ea a declarat adevărul, că nu are careva datorii față de E. Postica.

Conform art. 90 alin. (3) pct. 8) CPP RM, nu pot fi citați și ascultați ca martori persoana față de care există anumite probe că a săvîrșit infracțiunea ce se investighează, prevederi ce au fost încălcate, necătfînd la faptul că în plîngerea părții vătămate și în ordonanța din 11 decembrie 2012 privind intentarea cauzei penale, era indicat direct numele inculpatei.

La 09 ianuarie 2013, inculpata a fost recunoscută în calitate de bănuit, adică în aceeași cauză penală în care a fost recunoscută și audiată în calitate de martor.

Pe 12 aprilie 2013, inculpata fost pusă sub învinuire, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) CP.

La 09 aprilie 2013, a expirat termenul de trei luni a calității de bănuit, iar organul de urmărire penală era obligat să dispună scoaterea ei de sub urmărire penală, concomitent calitatea de bănuit încetînd de drept.

Astfel, ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit, procesul verbal de audiere a bănuitului și ordonanța de punere sub învinuire, conform art. 251 alin. (1) CPP, sunt ilegale și nule de drept.

În acțiunile inculpatei nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) CP, și în general nu există faptul infracțiunii.

În procesul verbal de audiere a martorului Crăciun V. nu este indicat anul întocmirii acestui act procedural.

Parte vătămată a declarat că, i-a împrumutat inculpatei anumite sume de bani, recipise nu au fost întocmite, iar datoria totală constituie 59 032,50 lei, dar conform datelor din rechizitoriu acțiune civilă a fost înaintată în sumă de numai 40 355 lei.

Inculpata a mai declarat că, între ea și Postica E. au existat relații de prietenie, careva datorii față de ea nu are, banii care au fost împrumutați i-au fost restituiți la timp.

Nu poate constitui probă relevantă carnetul ridicat, deoarece acest înscris nu întrunește condițiile de valabilitate a actului juridic, nu este clar cine, cui îi este dator, nu este clară sintagma „te iubesc”. Fiind audiată pe marginea probei date, inculpata a declarat că sunt niște notițe cu caracter personal și nicidecum nu constituie anumite sume de bani împrumutate de la Postica E..

Înregistrările audio, prezentate în instanța de judecată, nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, deoarece nu au fost administrate în conformitate cu Legea procesual penală.

Instanța de judecată neîntemeiat a respins demersul apărării privind audierea în calitate de martor a lui Buțcu S., persoana în privința căreia au făcut referință în declarațiile sale atât Postica E., cât și inculpata.

În sentință instanța face referință la înregistrările telefonice între Postica E. și fratele inculpatei Buțcu S., neaudiat în instanța de judecată, care nu au fost examinate și audiate în instanța de fond.

Instanța nu a delimitat care sume de bani ar fi fost împrumutate de inculpată nemijlocit de la Postica E. și care de la Postica V.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2014, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia Crăciun A. a fost condamnată în baza art. 190 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie 12 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 3 ani.

De la inculpată s-a încasat în beneficiul părții vătămate E. Postica prejudiciul material de 40 355 lei, fiind respinsă în rest acțiunea civilă, ca neîntemeiată.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

5. În susținerea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, vinovăția inculpatei a fost constatată cu certitudine prin mijloacele de probă cercetate în instanța de fond.

Prin procesul-verbal de consemnare a plîngerii din 10 iulie 2012, Postica E. a solicitat atragerea la răspundere a inculpatei, care sub pretextul că are nevoie de bani pentru a-l ajuta pe tatăl său, prin înșelăciune și abuz de încredere, a împrumutat suma

de 40 355 lei, care pînă la moment nu i-a restituit-o, fiindu-i cauzată o pagubă material considerabilă.

Conform prin procesului-verbal de audiere a părții vătămate din 27 decembrie 2012, ea a declarat că inculpata i-a cauzat o daună considerabilă, în sumă de 3 400 euro, ceea ce constituie 54 000 lei.

Prin urmare, partea vătămată și-a majorat pretențiile de ordin material, însă careva probe pertinente și concludente, în baza cărora să fie reținute veridicitatea declarațiilor părții vătămate nu sunt administrate.

Astfel, la stabilirea cuantumului prejudiciului cauzat părții vătămate, se va lua în considerare plîngerea părții vătămate în care este indicată suma de 40 355 lei, dar nu declarațiile ei prin care și-a majorat pretențiile de ordin material, din cauza nedovedirii acestora prin probe pertinente și concludente.

Deși, prima instanță a invocat că, inculpata a dobîndit prin înșelăciune suma de 1500 euro și de 34 000 lei, instanța de apel nu a constatat că suma respectivă este probată prin probe pertinente și concludente, fiind susținută doar prin declarațiile părții vătămate, care nu coroborează cu alte probe administrate la materialele cauzei.

În acest sens, prima instanță nu a precizat cu certitudine probele care confirmă suma prejudiciului cauzat părții vătămate, or, declarațiile părții vătămate prin care a fost reținută suma de 34 000 lei și 1 500 euro au fost coroborate, de către prima instanță cu declarațiile martorului Postica V., însă prin declarațiile ultimei nu se confirmă suma dată, ci se atestă că fiica ei, Postica E., i-a împrumutat inculpatei sume de bani, respectiv, dînsa a fost prezentă atunci cînd inculpata a împrumutat suma de 5 000 lei.

Astfel, în acțiunile inculpatei sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal.

Ținînd cont de faptul că partea vătămată a reiterat că, dauna este una considerabilă, acțiunile inculpatei urmează a fi reîncadrate în baza art. 190 alin. (2) Cod penal, escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu privire la argumentele avocatului precum că, a fost încălcat termenul de menținere a inculpatei în calitate de bănuț, se reține că acțiunile organului de urmărire penală urmau a fi contestate în ordinea art. 313 Cod procedură penală.

Acțiunile infracționale săvîrșite de inculpată nu au fost de natură să provoace suferințe fizice și psihice părții vătămate și, astfel, urmează a fi respins capătul de cerere privind încasarea de la inculpată a prejudiciului moral în mărime de 20 000 lei, ca fiind nefondat.

5.1 Prin încheierea din 16 octombrie 2014, Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a dispus: „a corecta eroarea admisă în decizia din 01 octombrie 2014... astfel că în partea motivatoare și în partea dispozitivă a deciziei, cu referire la

reîncadrarea juridică a faptelor inculpatei Crăciun Alina a se citi art. 190 alin. (2) lit. c) Cod Penal al RM”.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul, partea vătămată Postică E. și avocatul Barbacar A. au atacat-o cu recurs ordinar.

6.1. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurentul a invocat că, concluziile instanței de apel contravin probelor administrate în cauza dată.

În cadrul ședinței instanței de apel, inculpata a recunoscut în partea sumei de 17 000 lei și 800 euro, care în acea perioadă constituiau conform cursului oficial al BNM suma de 12 920 lei, respectiv inculpata a recunoscut suma totală de 29 920 lei.

La rîndul său, partea vătămată, Postica E. atît la faza urmării penale cît și în instanța de judecată, inclusiv în instanța de apel, a declarat că inculpata a însușit suma de 34 000 lei și 1 550 euro care în acea perioadă constituiau conform cursului oficial al BNM suma de 25 032,50 lei, cauzîndu-i o daună materială în sumă totală de 59 032,50 lei.

Totodată, concluzia instanței contravine și informației din carnetul pentru notițe anexat la materialele cauzei penale, care aparține inculpatei, unde sunt indicate sume de bani atît în euro cît și în lei.

Prima instanță, corect a constatat cuantumul prejudiciului cauzat părții vătămate, suma respectivă este probată prin probe pertinente și concludente, fiind susținută prin declarațiile părții vătămate, poziție reiterată și în cadrul ședinței de judecată, în instanța de apel.

Declarațiile părții vătămate sunt în coroborare cu înregistrările telefonice petrecute între Postica E. și fratele inculpatei, Buțcu S., unde se duceau tratative de returnare a datoriei de 50 000 lei sau 3 400 euro.

La faza judecării cauzei în prima instanță, inculpata a declarat că a împrumutat suma de 200 euro și 5 500 de lei, în fața instanței de apel a invocat suma de 17 000 lei și 800 euro, făcînd referire la carnetul pentru notițe anexat la materialele cauzei penale, dar doar de la o singură pagină.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2. Partea vătămată, E. Postica, a declarat recurs ordinar fără a invoca vreun temei prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei adoptate și menținerea sentinței instanței de fond.

În motivare, recurenta a indicat că, instanța de apel neîntemeiat a reținut că ea a majorat pretențiile de ordin material în privința inculpatei.

Instanța de apel putea să reducă cuantumul prejudiciului moral, dar aceasta a exclus total din dispozitivul deciziei repararea acestui prejudiciu, fapt pe care îl consideră drept ca fiind unul ilegal.

Instanța de apel a urmărit scopul de a reîncadra acțiunile inculpatei în baza art.190 alin. (2) CP, neluând în considerație împrejurările cauzei și personalitatea inculpatei.

Mai mult ca atât, instanța de apel a comis un șir de încălcări procesual penale esențiale. Astfel, pe 01 octombrie 2014, la pronunțarea dispozitivului deciziei, instanța a indicat că inculpata se recunoaște vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute art. 190 alin. (2) CP, neindicând litera a), b) sau c).

6.3. A declarat recurs ordinar și avocatul A. Barbacar, prin care a solicitat casarea deciziei menționate și remiterea cauzei la rejudecare de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că, ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț, procesul verbal de audiere a bănuțului și ordonanța de punere sub învinuire sunt ilegale și nule de drept.

Deși, în cadrul urmăririi penale au fost admise grave încălcări de procedură (audierea inculpatei în calitate de martor, înaintarea învinuirii după expirarea termenului de bănuț, înaintarea învinuirii peste 72 ore de la emiterea ordonanței de punere sub învinuire - prezenta ordonanță a putut fi emisă și la data de 12 aprilie 2013 însă a fost indicată data de 09 aprilie 2013, inclusiv alte încălcări de ordin material și procedural), în acțiunile inculpatei nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) CP și în general nu există faptul infracțiunii.

Afirmația părții vătămate că, inculpata îi datorează suma de 59 032,50 lei bani este vădit nefondată și lipsită de orice sens.

Relațiile civile existente între Postica E. și inculpată (convențiile de împrumut a banilor) se confirmă însăși prin declarațiile părții vătămate, a martorului Postica V. care a declarat că și ea i-ar fi împrumutat inculpatei suma de 5000 lei, însă nu s-a adresat la ultima cu cerere să-i restituie datoria.

Inculpata a declarat că, în perioada când locuiau împreună cu Postica E. la gazdă, se întâmpla să împrumute bani una de la alta, însă ea i-a restituit toți banii.

Înregistrările audio prezentate în instanța de judecată nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, deoarece nu au fost administrate în conformitate cu Legea procesual penală.

Instanța de fond neîntemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatei, considerându-le ca versiuni inventate.

În sentință, instanța de fond face referință la înregistrările telefonice între E. Postica și fratele inculpatei, Buțcu S. (care nu a fost audiat în instanța de judecată), iar acestea nu au fost examinate și audiate în instanța de fond.

La fel, instanțele nu au delimitat care sume de bani ar fi fost împrumutate de inculpată nemijlocit de la Postica E. și care de la Postica V.

În drept, recursul este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 03 martie 2015 recursurile declarate au fost admise, decizia contestată a fost casată și s-a dispus remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel într-un alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a indicat că, atât prima instanță, cât și instanța de apel au comis erori de drept la judecarea cauzei.

În acest sens, instanța de recurs a reținut că instanțele de fond nu au judecat fondul în conformitate cu rigorile legale și au adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs a remarcat faptul că, la judecarea cauzei în primă instanță, instanța de judecată contrar prevederilor legale în partea constatatoare a sentinței a specificat că inculpata: „*este învinuită că a comis*”, dar nu a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

De asemenea, prima instanță a admis o eroare la aprecierea probelor. Aceasta doar le-a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat separat fiecare probă, inclusiv declarațiile inculpatei, a părții vătămate, a martorilor, probele scrise, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatei în rechizitoriu, nu a indicat probele pe care și-a întemeiat concluziile și motivele pentru care a respins alte probe.

În continuarea aceleiași idei, instanța de recurs a menționat că, instanța de apel potrivit descrierilor deciziei contestate, nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, le-a repetat întocmai, nu a desființat sentința, cu rejudecarea cauzei în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, nu a constatat și descris fapta criminală, considerând că a fost dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, nefiind clar în care a fost casată și menținută sentința contestată.

De asemenea, instanța de apel la adoptarea deciziei și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile inculpatei, procesul-verbal de consemnare a plîngerii din 10.07.2012 și procesul-verbal de audiere a părții vătămate din 27.12.2012, nu a apreciat separat și în coroborare fiecare probă și nu a indicat probele pe care și-a întemeiat concluziile și motivele pentru care a respins alte probe.

Instanța de apel la adoptarea deciziei a mai produs o eroare, raportînd în partea descriptivă a deciziei adoptate, argumentarea privind calificarea acțiunilor inculpatei în raport cu art. 190 Cod penal, apoi cu art. 190 alin. (2) Cod penal, ultima fiind condamnată conform dispozitivului deciziei în baza art. 190 alin. (2) Cod penal. Totodată, indicînd în încheierea din 16 octombrie 2014 că: „*în partea motivatoare și în partea dispozitivă a deciziei, cu referire la reîncadrarea juridică a faptelor*

inculpatei Crăciun A. a se citi art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal al RM”, a formulat o dispoziție cu caracter general, neraportată la textul și constatările concrete din actul respectiv, deci una absolut neîntemeiată. Mai mult ca atât, în partea descriptivă a încheierii instanța s-a referit atât la înlăturarea omisiunilor vădite, cât și la corectarea erorilor materiale, însă aceste două aspecte nu au o esență de drept similară și se soluționează în proceduri diferite, prevăzute la art. 249 și 250 Cod de procedură penală.

În concluzie, instanța de recurs a notat faptul că, circumstanțele expuse atestă că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei instanței de apel fiind expus neclar, și că recursurile de pe rol sunt întemeiate.

9. Rejudecând cauza, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău prin decizia din 05 iunie 2015, a admis apelul avocatului Barbacar A. declarat în numele inculpatului, sentința a fost casată și rejudecată cauza cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia inculpata Crăciun A. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, la 7 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere și de a exercita activități în domeniul financiar pe un termen de 2 ani.

10. Verificând materialele cauzei penale și audiind participanții la proces, instanța de apel a constatat că, inculpata Crăciun A. în perioada lunilor iunie 2011 – decembrie 2011, aflându-se la domiciliul părții vătămate Postica E., amplasat în mun. Chișinău, bd. Cuza –Vodă 18/2 ap. 47 cu care locuia la gazdă, acționând în scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuzând de încrederea acordată, sub diferite pretexte, a dobândit ilicit de la Postica E. bani în sumă de 34 000 lei și 1 550 euro, care în acea perioadă constituiau conform cursului oficial al BNM suma de 25 032,50 lei, bani pe care i-a însușit, prin ce i-a cauzat acesteia o daună materială considerabilă în sumă totală de 59 032,50 lei, ceea ce constituie proporții mari.

Astfel, instanța de apel a indicat că, vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate prevăzute la art. 190 alin. (4) Cod penal, este demonstrată cu certitudine prin probele administrate și cercetate, care aceasta le-a dat o nouă apreciere.

Mai mult ca atât, instanța de apel a mai indicat că, concluzia privind vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate se bazează nemijlocit pe declarațiile părții vătămate Postica E. date în cadrul cercetării judecătorești, care a declarat că, bazându-se pe încrederea ce o avea în inculpată, i-a împrumutat bani în sumă de 34 000 lei și 1 550 euro, la cerința inculpatei. Suma împrumutată pînă la moment nu i-a fost restituită, astfel fiindu-i cauzat un prejudiciu material.

Respectiv, instanța de apel a considerat că, a fost dovedită prezența scopului de cupiditate în intenția inculpatei de a săvârși infracțiunea, profitând de încrederea și bunăvoința părții vătămate.

De asemenea, instanța a menționat că, inculpata prin comportamentul incorect, bazat pe înșelăciune și abuz de încredere, a exercitat o influențare psihică asupra conștiinței și voinței victimei, deposedând-o de bani, în proporții mari. Astfel, ea a prezentat vădit fals realitatea, a exploatat conștient raporturile de încredere care s-au stabilit între ea și victimă, a ascuns faptele și împrejurările reale ale cazului, a căror necunoaștere au determinat eroarea victimei privind legalitatea transmiterii banilor către ea, după primirea banilor s-a eschivat în mod intenționat să îi restituie.

În atare circumstanțe, la examinarea cauzei nu au fost constatate de către instanța de apel raporturi juridice civile, după cum susține partea apărării, dar acțiunile inculpatei fiind corect încadrate în infracțiune prevăzută de legea penală.

Soluționând chestiunea cu privire la stabilirea pedepsei penale inculpatei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal, luând în considerație, că inculpata pentru prima dată este trasă la răspundere penală, se caracterizează pozitiv, a restituit o parte din prejudiciul cauzat părții vătămate, precum și gradul prejudiciabil al infracțiunii. Respectiv, urmărind realizarea scopului pedepsei penale, instanța de apel a considerat oportun aplicarea pedepsei cu închisoarea, în limita prevăzută la sancțiunea art. 190 alin. (4) Cod penal, precum și privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere și de a exercita activități în domeniul financiar. Drept urmare, nu au fost stabilite de către instanța de apel temeieri pentru aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de sancțiunea art. 190 alin. (4) Cod penal.

Referitor la pretențiile înaintate de către avocatul inculpatei în latura civilă a sentinței, instanța de apel a menționat că se consideră dovedită mărimea pagubei materiale solicitată de către partea vătămată în sumă de 59 032,50 lei. Această sumă este constituită din prejudiciul material produs prin infracțiune în sumă de 34 559 lei, diferența neachitată benevol, care valorează 24 473, 50 lei, precum și suma 9 138 ce reprezintă cheltuielile de judecată.

Totodată, instanța de apel a stabilit și mărimea prejudiciului moral ce urmează a fi încasat de la inculpată în beneficiul părții vătămate, în sumă de 5 000 lei.

Cît privește la motivele invocate de avocatul inculpatei în cererea de apel, prin care solicită încetarea urmăririi penale în privința inculpatei Crăciun A. din motivul lipsei faptului infracțiunii, instanța de apel le-a considerat nefondate, din considerentele că această cerere a fost soluționată prin ordonanța procurorului, fiind respinsă ca nefondată.

Reieșind din circumstanțele reținute de către instanța de apel, aceasta a ajuns la concluzia de a admite apelul declarat de către avocatul inculpatei.

11. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, avocatul Barbacar A. în numele inculpatei a atacat decizia adoptată cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpata să fie achitata de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

În motivarea recursului declarat, avocatul susține că, acțiunile inculpatei au fost greșit încadrate în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, deoarece inculpata a comunicat că nu are careva datorii față de partea vătămată Postica E.

În susținerea poziției sale recurentul indică că, instanța de apel nu a supus verificării probele prezentate în sprijinul apărării, făcând trimitere unilateral la declarațiile părții vătămate, fără ca acestea să fie supuse unei analize minuțioase în coroborare cu alte probe.

Instanța de apel a pus la baza condamnării înregistrările telefonice efectuate între Postica E. și fratele inculpatei Buțcu S., care nu au fost examinate și audiate în cadrul ședinței de judecată. Respectiv proba menționată nu poate fi pusă la baza sentinței, deoarece nu au fost administrate în strictă conformitate cu Legea procesual penală.

La fel, instanța de apel la calificarea acțiunilor inculpatei Crăciun A. și la examinarea acțiunii civile nu a delimitat care sume de bani ar fi fost împrumutate nemijlocit de la Postica E. și care de la Postica V.

În contextul dat, recurentul face referire la prevederile art. 8 Cod de procedură penală, care statuează că concluziile despre vinovăția persoanei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea învinuitei.

Mai mult ca atât, instanțele de apel la judecarea cauzei au admis o eroare care a fost efectuată de către organul de urmărire penală.

În susținerea ideii date, recurentul menționează că ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț, procesul verbal de audiere a bănuțului și ordonanța de punere sub învinuire sunt ilegale și nule de drept, deoarece la întocmirea acestor acte procesuale, procurorul a omis termenul prevăzut expres de legea penală, și anume de art. 282 alin. (1) Cod de procedură penală.

Recurentul conchide că, instanțele de fond greșit au emis o sentință de condamnare în privința inculpatei Crăciun A., deoarece în acțiunile nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod de procedură penală.

În drept, recurentul își întemeiază recursul ordinar declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 11) și 12) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Barbacar A. în numele inculpatulei Crăciun A., menționând

că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală.

13. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu și în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat de avocatul Barbacar A. în numele inculpatei se constată că, recurentul invocă ca temei de drept pct. 6) și 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pct. 6) stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 8) reglementează situația cînd hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, dacă nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

De asemenea, recurentul mai invocă ca temei de drept și pct. 11) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pct. 11) statuează că, persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie, a intervenit decesul inculpatului ori a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege, iar pct. 12) indică că, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în esență recurentul critică condamnarea lui Crăciun A. în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, dat fiind că instanțele de fond eronat au reținut în sarcina acesteia elementele constitutive ale acestei infracțiuni, iar probatoriul administrat și cercetat în cauză nu demonstrează indubitabil vinovăția ultimului, mai mult ca atît prima instanță în motivarea soluției adoptate a pus la baza condamnării lui Crăciun A. mai multe probe care poartă un caracter pur declarativ și între care există divergențe.

Recurentul mai indică că, instanțele de fond nu au ținut cont de eroarea procesuală, care a fost comisă de către organele urmărire penală la etapa urmăririi penale, drept urmare au adoptat hotărîri ilegale.

Reieșind din cele menționate de către recurent, instanța de recurs se va expune punctat asupra fiecărui argument invocat de către recurent în cererea de recurs.

Referitor la argumentul avocatului inculpatei privind presupusa încălcare a prevederilor art. 63 Cod de procedură penală de către organele de urmărire penală, instanța de recurs menționează că, acesta urmează a fi respins ca neîntemeiat, deoarece instanțele de fond analizând materialele cauzei penale și raportându-le la normele procesuale, au ajuns la concluzia că acțiunile organului de urmărire penală sunt corecte și legale.

Or, în vederea acestei statuări, Colegiul penal indică următoarele acte procedurale care confirmă legalitatea punerii sub învinuire a inculpatei Crăciun A.

Astfel, inculpata Crăciun A. a fost recunoscută în calitate de bănuit prin ordonanța din 09 ianuarie 2013 (Vol. I, f.d. 98), iar ordonanța de punere sub învinuire a fost emisă la 09 aprilie 2013 (Vol. I, f.d. 115), cu respectarea prevederilor art. 63 Cod de procedură penală și art. 281 Cod de procedură penală.

Ordonanța de punere sub învinuire emisă la 09 aprilie 2013, i s-a adus la cunoștință inculpatei Crăciun A. la 12 aprilie 2013 în prezența apărătorului Barbacar A., fiindu-i explicate drepturile și obligațiile procesuale (Vol. I, f.d. 115-116).

Potrivit prevederilor art. 282 alin. (1) Cod de procedură penală, înaintarea acuzării învinuitului se va face de către procuror în prezența avocatului în decurs de 48 de ore din momentul emiterii ordonanței de punere sub învinuire, fapt care a fost efectuat de către organul de urmărire penală.

Prin urmare, instanța de recurs ajunge la concluzia că, înaintarea învinuirii inculpatei a fost efectuată în strictă conformitate cu prevederile procesual penale punctate mai sus. Mai mult ca atât, a fost constat de instanța de apel și acceptat de instanța de recurs, faptul că, la etapa urmăririi penale, inculpatei i s-au respectat drepturile și obligațiile prevăzute la art. 63 alin. (2) Cod de procedură penală, adică învinuirea a fost înaintată cu respectarea termenului 3 luni, expres indicat în dispozițiile normei enunțate mai sus. Drept urmare argumentele părții apărării invocate în acest sens, urmează a fi respinse de către instanța de recurs ca fiind neîntemeiate și declarative.

Colegiul penal, nu reține ca fiind întemeiat argumentul invocat de recurent, precum că, procesul verbal de examinare a CD cu înregistrările convorbirilor telefonice (Vol. I, f.d. 51) a fost pus la baza hotărârii de condamnare fără ca această probă să fie administrată în strictă conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, din următoarele considerente:

În cadrul acțiunii de interogare a părții vătămate Postica E. din 12 martie 2013, de către ultima a fost prezentat CD-ul pe care erau înregistrate convorbirile telefonice dintre partea vătămată și inculpată, care au legătură cu învinuirea ce i se înaintează inculpatei Crăciun A.. Acest CD a fost ridicat, examinat și recunoscut drept corp

delict cu anexarea la cauza penală în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală (Vol. I, f.d. 48-56).

În continuarea aceleași idei, instanța de recurs mai menționează că, proba dată a fost verificată de către instanța de apel în cadrul ședinței de judecată din 29 mai 2015 (Vol II, f.d. 98), conducându-se de prevederile art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, care statuează că, la judecarea apelului, instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Mai mult ca atât, Colegiul penal accentuează că, pe cauza penală dată au fost administrate și alte probe suficiente, care demonstrează vinovăția inculpatei Crăciun A. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

Cît privește următorul argument invocat de recurent precum că, instanțele de fond au dat o apreciere greșită probelor administrate pe cauza dată și greșit au ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de recurs îl reține ca fiind neîntemeiat, din motiv că un asemenea temei nu este prevăzut de lege pentru a judeca cauza în ordine de recurs, iar procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, ce este stabilită doar de către instanțele de fond.

Colegiul penal, nu reține nici argumentul apărării precum că, acțiunile inculpatei nu au fost încadrate juridic corect, menționând că, situația de fapt a fost stabilită de prima instanță, ulterior fiind menținută și de instanța de apel, în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și ca urmare corect au fost încadrate în drept acțiunile inculpatei în temeiul art. 190 alin. (4) Cod penal, fiind stabilită o corectă determinare și constatare juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșită de inculpată și semnele componenței de infracțiune prevăzute de articolul nominalizat.

Referindu-se la acțiunea civilă, instanța de recurs consideră întemeiate aprecierile instanței de apel, menționând că inculpata a restituit benevol părții vătămate o parte din prejudiciul cauzat prin infracțiune, în mărime de 34 559 lei, astfel instanța de apel a dispus încasarea de la inculpată a sumei de bani neachitată benevol din valoarea totală a prejudiciului material cauzat, în mărime de 24 473,50 lei. Totodată, instanța de apel a stabilit corect mărimea prejudiciului moral cauzat părții vătămate, dispunând încasarea sumei de 5 000 lei, cu titlul de prejudiciu moral.

Recurentul mai invocă în cererea de recurs și argumentul precum că, instanța de apel la judecarea apelului nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel.

Asupra acestui fapt, Colegiul penal indică că, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, prin urmare afirmațiile recurentului enunțate în acest sens, instanța de recurs le consideră ca fiind vădit neîntemeiate.

Așadar, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs invocate de recurent nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată.

În concluzie, Colegiul penal conchide că, considerentele menționate se raliază celor constatate de instanța de fond și de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză și privitor la stabilirea vinovăției inculpatei, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă.

Hotărîrea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de recurent este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

14. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatei Crăciun Alina împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2015, în cauza penală privind-o pe *Crăciun Alina Filip*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 11 decembrie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru